

פרשת שמות
בראשות הר"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

הכרת הטוב היסוד שעליו נבנה העולם

"ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף"
(שמות א, ח).

לא יאומן כי יסופר, איזו כפיות טובה יכולה להיות בן אדם. הרי יוסף הצדיק הציל את העולם כולו מחרפת רעב. אם יוסף לא היה עולה לגדולה, ולוקח את כל התבואה בשבע שנות השובע, כל המזרח התיכון - שהיה מרכז העולם בזמנו - היה גווע ברעב, ללא יוצא מן הכלל. ואז, שבע שנים לאחר מכן... "ויקם מלך חדש על מצרים".

קמה ממלכה, מרכז העולם, והיא לא זוכרת את מה שעשה הבן אדם הזה לאומה שלה! יוסף לא רק הציל אותם, הוא קנה את כל הקרקעות של מצרים, והפך את כולם לעבדים לפרעה, בזכותו. וקם מלך - וזה לא משנה אם הוא חדש באמת או שרק גזרותיו התחדשו - והוא "אשר לא ידע את יוסף".

כפיות טובה זו אינה רק פגם אישי, אלא יסוד שממוטט את חיי האדם. הובא במדרש מאמר חשוב מאוד על הפסוק הזה: "כל הכופר בטובתו של חברו, סופו שיכפור בטובתו של מקום". מי שאין בו הכרת הטוב,

העולם הזה יהיה סבל אחד גדול בשבילו. למה? כי בחיים שלו הוא לא ידע להעריך את מה שיש לו. תראו אנשים מכל קצוות תבל, תמיד ממורמרים. תמיד קשה להם, לא טוב להם בעבודה, רע להם עם האשה, לא טוב להם עם הילדים. למה? כי הם לא יודעים להעריך. הם מרכזים את עצמם, ב'נרקסיזם' (כך קוראים לזה). הם חושבים: "אני ואפסי עוד", "כולכם נוצרתם רק בשבילי". אם מישוהו נתן לו עזרה, הוא אומר: "מה זאת אומרת תודה? בשביל זה נוצרת!". כשאשתו מכינה לו אוכל, הוא חושב: "בורא עולם הביא אותה לעולם ונתן לה חמצן רק בשבילי". בסופו של דבר, אדם כזה יכפור בבורא עולם כשהדברים לא ילכו לפי רוחו.

אני זוכר מקרה אישי: פעם, לפני שנים רבות, הייתי עני מרוד. קרוב משפחה בא, ידע שהמצב שלי קשה, ונתן לי סכום כסף גדול באותה תקופה. כשהוא ישב שבעה, הייתי לחוץ בזמן, רחוק, צריך לבטל לימודים. ישבתי וחשבתי: איך אני יכול שלא להחזיר לו טובה? אם אדם עושה לך טובה, מושיט לך יד, אפילו רק מנחם אותך - איך לא תחזיר לו טובה? על אחת כמה וכמה ברוחניות, כשאדם לימד אותך תורה, חיזק אותך - כל שכן שאתה חייב להכיר לו טובה.

ולאן הדבר הזה מוביל אותך? לאהבת ה' יתברך. יש רגעים שקשה לי, שאני עושה דברים שאני לא אוהב. למשל, ללכת לנחם אדם באסונו. אף אחד לא רוצה להיות שם, באנרגיות כל כך שליליות. אבל אז אני עוצר ואומר: רבוננו של עולם, כמה טובות הוא גמל לי בחיים. האם איני יכול להחזיר לו ולשמח את בניו? אותה נקודה של הכרת הטוב, היא שמעוררת אותך לעבוד את בורא עולם בשלמות, ומתוך אהבה.

"כל הכופר בטובתו של חברו סופו שיכפור בטובתו של מקום. וכל המכיר בטובתו של חברו, סופו שיכיר בטובתו של הקדוש ברוך הוא".
שבת שלום ומבורך!

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסה	16:36*	16:35	16:37
יציאה	17:28	17:26	17:29
ר"ת	18:02	17:58	18:02

ירושלים: לנוהגים 40 דק' 16:16

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים
גילאי 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

ההרשמה
בעיצומה!

בניין חדש ומפואר

ארחות מפנקות

צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

הבסיס האמיתי לחינוך ילדים הוא אהבה שלא תלויה בשום דבר. אהבה ללא תנאים

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו ועטרת ראשנו שליט"א.

רציתי לשאול את מו"ר שליט"א, כאשר אוכלים בבית סעודה חלבית, ולאחר זמן רוצים לאכול בשר - האם מותר לאכול מן הסלטים שהיו מונחים בזמן הסעודה החלבית?

בתודה מראש אביתר לוי - פתח תקווה.

לכבוד ידידי ורעי הרב אביתר לוי שליט"א, פתח תקווה.

אודות שאלת מר האם מותר לאכול בסעודה בשרית מן הסלטים שהיו בסעודה חלבית, הנני להשיבו בקצרה. הנה בשלחן ערוך (י"ד סימן צא ס"ד) כתב, שצריך לבער מעל השלחן את הלחם וכל מאכל שעלו עם הגבינה על השלחן, ואחר כך יביא הבשר. והטעם, מחשש שיבוא לאוכלם יחד או שישתמש באותם כלים.

ולכאורה היה נראה לדמות דין זה גם לסלטים, אולם בילקוט יוסף (איסור והיתר ח"ג עמוד תנא) ביאר שיש לחלק, שדין זה אמור דווקא לגבי לחם שנאכל עם הגבינה עצמה, ולכן יש חשש שיבוא לאוכלו עם הבשר, מה שאין כן בסלטים - כל שהוא מקפיד שלא לאוכלם באותה כפית או מזלג שנגעו בגבינה, אין צריך לבערם מעל השלחן, ואפשר להשאירם גם בסעודה הבשרית. וכן עיקר. ועייני להגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל בשו"ת אגרות משה (י"ד חלק א סימן לח), שכתב שכל זה הוא מן הדין, אך לכתחילה ומצוה מן המובחר לסלק כל דבר שהיה מונח בסעודה החלבית קודם שמביאים בשר, וכן להיפך - לסלק שיירי סעודה בשרית קודם שמביאים חלב. אך כאמור מעיקר הדין הדבר מותר.

מסקנת ההלכה: אם אין שאריות של חלב בסלטים, מותר לאוכלם לאחר בסעודה בשרית. אבל שיירי לחם שנאכלו עם חלב - צריך לסלקם מעל השלחן, ואין לאוכלם יחד עם בשר. והמחמיר בכל אופן תבוא עליו הברכה.

החותם בברכת כהנים באהבה

יגאל כהן

ליתר [שכונ] נענתה

אמונה תמידית!

הרב יגאל:
אתה יודע, אנו בתוך תקופה של ניסים מטורפים. רק עיוור לא רואה את מה שקרה פה. היית מאמין שהחמאס ישחררו על כל החטופים בבת אחת? הרי זו תעודת הביטוח שלהם ימ"ש, ופתאום - בלי טיפת הגיון, אחרי שנתיים של לחימה - הסכימו לשחרר את כל החטופים.

מושיקו שטרן:
האמת שכל יום שאנחנו חיים פה - זה נס אחד גדול.

הרב יגאל:
נכון מאוד. כל מדינות ערב סביבנו - טרף ממש. כל המדינות שסביבנו, כל ההסכמים שעשו ושעשו בעזרת ה' יתברך ובישועתו - זהו תוצר של פחד, של נוחות ושל רצון להתקדם.

מושיקו שטרן:
מה כוונתך תוצר של פחד?

הרב יגאל:
תכל'ס - הם לא אוהבים אותנו, ולא יאהבו אותנו. "והוא יהיה פרא אדם, ידו בכל ויד כל בו" - זו הבטחה אלוקית שלא תשתנה לעולם. לא יעזור כלום. אנחנו צריכים לדעת להישמר ולהיזהר - תמיד.

מושיקו שטרן:
להיזהר מהם?

הרב יגאל:
להיזהר - לא מהם. הפחד הוא לא מהם. להיזהר מהקשר שלנו עם בורא עולם. שהקשר שלי עם בורא עולם יהיה קשר טוב ונכון, אמיץ וחזק. וממילא - יהיה לי קשר טוב עם האחים שלי, אז אני יכול לדעת שאף אויב בעולם לא יוכל לפגוע בי.

הם מתפללים להצלחתך גם כשאתה ישן

בית מדרש ותיק

כפיץ צומח

הם מתפללים להצלחתך גם כשאתה ישן

את פיס באחזקת תורה!

מעל 180 אברכים לומדים בכולל "יביע אומר" ואתם יכולים להיות חלק מזה!

לזכויות נצח חייגו < 03-8000770

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

**מדי
שבת**

חכמת חכמי ישראל

היה מעשה עם רבי אליהו חיים מייזל רבה של העיר לודז', שהיו שם בלודז' שתי נשים שרבו על הכביסה שבחבלים, אחת הורידה את הכביסה, ובאה חברתה ואמרה לה: אלו הבגדים שלי. אמרה לה: הבגדים שלך?! מה פתאום? זה הבגדים שלי! הלכו לרבי אליהו חיים, וכל אחת אומרת "זה שלי". אמר להם: בסדר, תשאירו את החבילה עם הבגדים כאן, ותבואו מחר. אחרי שהלכו אמר לרבנית: לכי תביאי מהבית כמה בגדים שלנו ותכניסי אותם בין הבגדים. למחרת הן באו שוב, והרב אמר לאחת מהן: תבדקי אם הבגדים האלה שלך. היא בדקה ואמרה: זה שלי וזה שלי, זה לא שלי. שאל את השניה: הבגדים האלה כולם שלך? תסתכלי טוב. אמרה: זה שלי וזה שלי וזה שלי, הכל שלי. אמר לה: שקרנית, אלו לא הבגדים שלך, תעופי מפה!

רב צריך להיות חכם, לא מספיק שיהיה בקי בחושן משפט כדי לדעת לפסוק, צריך גם להיות פקח בחכמה, שיהיה לו שכל להבין מה שייך לכל אחד. כמו שהיה עם שלמה המלך, כשבאו אליו שתי הנשים, אמר: "גזרו את הילד החי לשניים" (מלכים א ג, כה). והטיפשות האלה הבינו ככה בפשטות. למה שיגזרו את הילד החי לשניים?! מה יעזור שיביא לכל אחת חצי?! הנשים האלה לא היו בסדר, "אז תבאנה שתיים נשים וזנוות אל המלך" (שם פסוק זז). אז אולי הן חשבו שבגלל שהן ככה, המלך רוצה לבער את הדבר הרע הזה מישראל. והאשה שהילד שלה נבהלה, "תנו לה את הילוד החי והמת אל תמיתוהו" (שם פסוק כז), העיקר שישאר בחיים. והשניה מה אכפת לה? "גם לי גם לך לא יהיה גזורו" (שם). שמע את זה שלמה ואמר: "תנו לה את הילוד החי והמת לא תמיתוהו, היא אמו" (שם פסוק כז). בשעה שאמר שלמה "תנו לה את הילוד החי" - הראה באצבעו על האשה שאמרה להשאיר אותו בחיים, זו החכמה של שלמה.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

דרך חדשה

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

קטן עליך

מסופר על מלך גדול שבתו לא מצאה את זיווגה במשך שנים רבות, עד שבסוף אחרי המתנה של שנים על גבי שנים, הצליחה למצוא את זיווגה. המלך היה כל כך מאושר ושמח, כמו שלא היה מעולם, עד שהחליט כאות שמחה, להעניק פרס גדול למישהו מהממלכה, אבל הוא לא רצה סתם להעניק מתנה, לכן הוא בחר לעשות את זה בצורה מאתגרת.

בממלכה שלו היה לו בנין גבוה של מאה קומות, והכריז, שמי שיצליח לעלות ולהגיע לקומה המאה תוך שעה, מקבל פרס של עשרים אלף דולר.

תוך זמן קצר נוצרו פקקים בכבישים המובילים למקום המדובר, אנשים מכל הממלכה הגיעו, רוצים להגיע, רוצים להצליח, שורת המועמדים עומדים מול קו ההתחלה וממתינים לשריקת הפתיחה, ומתחילים לרוץ, רצים, רצים, עולים עוד קומה ועוד קומה, קומה עשרים, מגיעים לקומה עשרים ושלוש מסתכלים על השעון, עברו עשרים וחמש דקות, ממשיכים עוד קצת, עולים, עולים, ומגיעים לקומה חמישים, הנשימה קשה וקצרה ממאמץ, מסתכלים שוב על השעון כבר חלפו ארבעים וחמש דקות. חישוב מהיר שהם עשו ביניהם העלה שאין סיכוי להגיע, בארבעים וחמש דקות הם הגיעו רק לקומה חמישים, אנשים התיאשו, איך יגיעו כשהם כבר סחוטים בזמן הקצר שנותר עד הקומה המאה?

אבל בכל זאת, היו אנשים שהחליטו להמשיך, עולים עוד קומה ועוד קומה, לא לוותר! לא לוותר! הם צעקו לחבריהם, הם ממשיכים, עולים עוד, הגיעו לקומה חמישים וחמש, קומה שישים, הם מסתכלים על השעון: חמישים דקות חלפו כבר ותחושת יאוש אחזה בהם. נשאר שניים שהמשיכו בלהט ובמרץ, הם עולים ועולים, קומה שישים וחמש... קומה שבעים, שוב מסתכלים על השעון: חמישים ושבע דקות חלפו, אין סיכוי. אומר האחד לחברו, משה בא נרד למטה, חבל על הזמן שלנו, אתה לא רואה שאין סיכוי? זה בלתי מציאותי. אמר לו משה, אני לא מוותר, אני אצליח. עונה לו חברו, חבל עליך, אם חס ושלום יקרה לך משהו למעלה, מי יוריד אותך, מי בכלל ידע שקרה משהו, טובים השנים מן האחד, בוא נרד שנינו ביחד. לא, אומר משה, אני ממשיך. משה מגיע לקומה שבעים ושתיים, עולה בשארית כוחותיו לקומה שבעים ושלוש, השעון מורה על חמישים ושמונה דקות. קומה שבעים וארבע... שבעים וחמש, פתאום הוא רואה מעלית, כולו מתנשף בכבדות, הוא לוחץ על הכפתור, הדלת נפתחת, הוא נכנס, לוחץ על הכפתור, ותוך שניה הוא מגיע לקומה המאה, בדקה האחרונה הוא מספיק להגיע, וכולם כבר ממתינים לו ומוחאים כפים ושרים לכבודו, שואל אותו המלך: תגיד לי, יקירי, איך זה שרק אתה הצלחת להגיע לקומה המאה כשכולם נכשלו, איך רק אתה הצלחת להגיע לפיסגה כשכולם התיאשו?

ענה לו: כבוד המלך, אני האמנתי במלך, אמרתי לעצמי, אם המלך מאתגר אותי בכזה דבר, הוא לא יריץ אותי סתם, וודאי שיש סיבה מאד רצינית מאחורי זה, שאם הוא אמר לי שאני מסוגל להגיע תוך שעה, אני אגיע תוך שעה, אז שמתי את השכל שלי בצד, ואמרתי: אני אעשה את כל מה שאני יכול.

הזדמנות מיוחדת להזמין את אחד מרבני הכולל של הרב יגאל כהן לחיזוק, השראה וזיכוי הרבים
חינוך ילדים • מוטיבציה אישית • אמונה • שלום בית וכו'

בכך שתפתחו את ביתכם לזיכוי הרבים - תכניסו אור חדש!
התקשרו ונשמח לעזור <<< 03-8000-770

חשוך בחוץ אבל מואר בפנים.

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

או חברותא או חיתותא

(תענית כ"ג ע"א)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור בשם גדעון, המתגורר בעיר אשקלון. הוא בחור ישיבה, והתורה את נפשו משיבה, ונותנת לו הרבה מאוד כח, לצמוח לשגשג ולפרוח, עם הרבה שמחת חיים, עמוק בלב בפנים, ומרגיש נעימות ומתיקות, ומבין את החשיבות, של לימוד התורה, שהיא לנו אורה. שניגש אליו חברו שמעון, שהוא בחור בעל כישרון, מבחירי התלמידים, שעליו כולם יודעים, שקדן מאוד גדול, וזה עוד לא הכל, והוא גם יודע להעמיק, ויש לו ראש מבריק. וכעת הוא עומד לקבוע עם חבר, כמה שיותר מהר, חברותא למסכת יבמות, שיש בה סוגיות נעלמות. בחור לענין, ירון מרמת גן, שאוהב את הלימוד, והוא וגם מאוד אהוד. ואמרו לו שיועד להתפלפל, ואת האמת יודע לקבל, ורוצה ללמוד בכל הכח, ומהיצר הרע לברוח, שיתן לו קצת מנוח, ומהוויות העולם לשכוח.

ובא לשאול שמעון, את חברו הטוב גדעון, האם מכיר הוא את ירון, ואם טוב הרעיון, האם מה שמע עליו אמת, וכבר כמה ימים הוא מתלבט.

כשמע גדעון את שמו של ירון, הכירו שאינו בעל כישרון, ואינו מתאים לשמעון, שבלימוד הוא ממש גאון.

שלומד כל דבר בעיון, וכעת זה נראה לו דבר לא הגון. כי אף שהוא בחור מאוד צדיק, חברותא עם שמעון זה לא מצדיק, ויכול לגרום לשמעון עיכוב גדול בלימוד, ואצלו כל רגע מאוד מדוד.

וכעת שואל גדעון, האם מותר לספר זאת לשמעון, וכמובן שכוונתו לתועלת, שאת היצר הרע היא נועלת.

ועניתי לגדעון הבחור, שאצלו זה דבר ברור, שירון לא מתאים לשמעון, ויכול לצערו המון. וכל כוונתו לשם שמים, ורוצה

בהצלחת השניים, שכותב רבי ניסים קרליץ בספר חוט שני (פרק ז' ס"ק ב' עמ' תע"ג), שכזה דבר מותר לומר אחד לשני. כי באמת אינו רוצה לסכסך, ולטובת שניהם הוא מהפך. למנוע מהם אי נעימות, ושליומום יהיה באיכות, ויש בדבר גם תועלת, ששלום בעולם מגלגלת. ואף אם לא היה שואל אותו, האם מתאים לירון ללמוד איתו, היה צריך גדעון לספר ולגלות, ואת הפרטים בפני שמעון להעלות (הגר"ח קנייבסקי בספר בקש שלום עמ' ל"א שאלה ו').

נזכה לעזור תמיד לחברנו, ואהבה ואחווה תשרור בנינו. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם מותר לשמוע שירים של זמרת דתייה?

חכמינו ז"ל אמרו קול באשה ערווה, ולכן אסור לשמוע שירים של זמרת גם אם היא דתייה. אמנם כתבו הפוסקים שאם אינו מכירה דהיינו שלא ראה אותה מעולם, מותר. ואפילו אם ראה אותה בתמונה, כל זמן שלא ראה במציאות מעיקר הדין מותר. ומכל מקום ראוי להחמיר כיון שהדבר יכול להביא לידי מכשול חס וחלילה. (שו"ת יביע אומר ח"א או"ח סי' ו' אות י'. ובחלק ט סי' קח אות מג).

האם אומרים 'תחננו' כשיש חתן בר מצוה בבית הכנסת?

פשט המנהג שלא אומרים 'תחננו' כשיש חתן בר מצוה בבית הכנסת. ואפילו אם אינו בזמנו, אלא שמגיע לבית הכנסת עם משפחתו בקול רנה ותודה אין אומרים 'תחננו'. (נהר מצרים דף ו' ע"א). שו"ת אבי בעזרי קונטר"א סי' טז. שו"ת יחיה דעת ח"ב סי' טו).

האם החיוב לקום בפני אביו או רבו הוא אפילו כמה פעמים ביום?

אפילו מאה פעמים ביום צריך לעמוד בפניהם. ובני אשכנז נוהגים להקל ואינם עומדים אלא פעמיים ביום שחרית וערבית. (רמ"א יו"ד סי' רמב סעיף טז. ברכ"י סי' רמב ס"ק כא).

האם מותר למורה להחרים חפצים לתלמידים?

מותר. ומכל מקום בסוף השנה יחזיר החפצים. (שו"ת יבא ידיד סי' צט בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל).

אדם שאביו נכנס ויוצא מהבית כמה פעמים ביום, האם צריך לעמוד בפניו בכל פעם שנכנס או שמספיק פעם אחת ביום?

חיוב הקימה בפני אביו או אמו, הוא אפילו מאה פעמים ביום. וכן הדין גבי קימה בפני רבו. ובני אשכנז נוהגים להקל שאין צריך לקום בפניו אלא שחרית וערבית. (מרן הב"י בבדק הבית יו"ד סי' רמב. ברכ"י יוסף שם ס"ק כא. רמ"א שם סעיף טז).

שאלת הלכה צצה תמיד
ברגע הכי פחות צפוי.

במקום להסתפק ולתהות, קבל מענה מידי בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו *2381

אין שמחה
כהתרת
הספקות.

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר אל תחמיץ הזדמנות

בחור נפגש עם בחורה. לאחר מספר פגישות, אמרה לו העלמה שהגיע הזמן לפגוש את הוריה. אבי הנערה היה בעל חווה גדולה. "אם אתה רוצה להתחתן עם בתי", אמר אביה, "אציב בפניך מבחן. אם תעמוד בו, אסכים לשידוך. אני אשחרר שלושה פרים, בזה אחר זה, אל תוך המכלאה. אתה צריך לנסות לתפוס את הזנב של אחד מהם, לא משנה איזה".

הבחור התכונן, והפר הראשון שוחרר אל תוך המכלאה - פר עוצמתי, מפחיד ושרירי. הבחור שלנו רעד מפחד, והחליט לחכות לפר הבא. כעבור כמה דקות, יוצא בסערה, והוא גדול, שרירי ועוצמתי עוד יותר מהראשון. הבחור נבהל, וכבר התחיל להתחרט שלא ניסה לתפוס את הזנב של הפר הראשון. כעבור כמה דקות שחררו את הפר השלישי, ולשמחת הבחור, יצא פר רזה, כחוש וזקן. הבחור קפץ על הפר, אך גילה שלפר הזה אין זנב...

בחיים צריך לדעת לא לפספס הזדמנויות, גם אם הן נראות מאתגרות.

בתיאור פרעה ירדה לרחוץ ביאור, ולפתע היא רואה תיבה שטה בנהר... "ותשלח את אמתה ותקחה". מציין השרף מקאצק (אמת ואמונה אות תרל"ו), שעל זאת שיבחה התורה את בתיאור, שלא אמרה "מה אני יכולה לעשות? התיבה רחוקה ממני", אלא היא עשתה את המקסימום שלה, ובורא עולם עזר לה להשלים את המשימה, ובזכותה ניצל משה רבנו.

פעמים גם אנו עומדים בפני משימה שנראית לנו גדולה עלינו, מסובכת מדי, רחוקה מדי. אל תתנו לגודל המשימה להרתיע אתכם. אם לא תנסו, אף פעם לא תדעו אם תצליחו או לא. שלא תלווה אתכם המחשבה "חבל ש...". "חבל שפספסנו", "חבל שלא ניסינו". כדי לפשט את הבעיה - קחו את המצב המצוי, העכשווי, לעומת המצב הרצוי, העתידי. חלקו את הדרך למשימות קטנות ושימויות. זכרו - מה שעומד בפניכם זהו רק הצעד הבא, ואתו אתם מסוגלים לעשות. ואם לא - חלקו גם אותו לחלקים קטנים יותר. בסופו של דבר, אם נתמיד, מי יודע את מי נציל.

"אל תחכה לרגע המושלם; כל רגע הוא הזדמנות להפוך אותו למושלם."

"אני לא טיפוש"

כבר בגן היה ברור שמהו לא עובד אצלי. אני לא זוכר אם זה התחיל באמצע תפילה או כשצירתי על

כל השולחן - אבל מהר מאוד כולם חושבים שאני "קצת מוזר". בכיתה א' כבר הייתי "הבעייתי של הכיתה" כל הזמן קופץ, מדבר, לא מקשיב, לא יושב בשקט. והמילים שבלוח? היו כמו גוש שחור בעיניים. המורה קרא, הילדים קראו ואני, רק הסתכלתי. בכיתה ב' כבר הפסקתי לנסות. התחבאתי בשיירותים, התחננתי לאמא שלא תלחץ עליי. כל שיעור היה עונש. כל מבחן קסטטרופה. היו קוראים לי בקול מול כל הכיתה, ואני רק רציתי להיעלם. "אתה לא רציני", אמרו לי. "אתה לא תגיע לשום מקום". ככה אמרו לי במשך כמה שנים, עד שגם אני האמנתי בזה. עד שהגעתי לכיתה ו'. ר' יהודה היה המלמד שלנו. היה לו זקן שחור וקול עמוק, הוא לא היה צועק אף פעם. באחד הימים הוא קרא לי בסוף השיעור, ולחש לי: "אליהו, אני רואה אותך. אתה חכם מאוד. אתה פשוט חושב אחרת". הייתי בהלם. לא האמנתי שהוא מתכוון לזה באמת. אבל הוא התחיל לעבוד איתי - רק אני והוא.

הוא קרא לי בחצר אחרי הצהריים. הביא לי לשמוע באוזניות שוב את השיעור. הוא הראה לי מילים צבעוניות עם ציורים. ולראשונה קראתי. כן. קראתי. זה לא היה מושלם. אבל הוא התלהב כאילו זה היה נס. כאילו הייתי הבן שלו ואז, הוא אמר לי משהו ששינה את החיים שלי: "אם תלמד דרך הלב שלך אתה עוד תלמד ילדים אחרים, ימים יגידו". מאז עברו שנים. לא הייתי המצטיין, אבל הייתי תלמיד טוב, משקיע. והיום, אני מלמד ילדים עם אותם קשיים ובעיות שהיו לי. הם לפעמים מתחבאים מתחת לשולחן, צובעים את המחברת, מאבדים עיפרון ואני אומר להם כל הזמן: "אתם לא טיפשים. אתם פשוט צריכים שמישהו יראה אתכם, את הלב שלכם".

המסר של המורה שלי לחיים: לפעמים, ילד אחד רק מחכה לעיניים טובות שיאמינו בו. שהוא שמאמינים בו אז הוא יכול להיפתח ולפרוח רחוק מאוד.

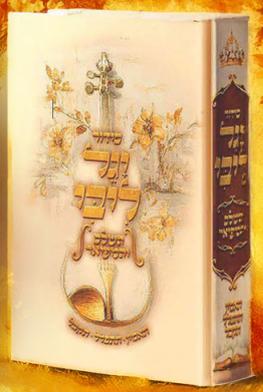
סידור "יגל ליבי" עם אימרות חזוק של מו"ר הרב יגאל כהן שליט"א

רק ב 50 ₪ בלבד!!!

לרכישה
הכנסו לאתר "יביע אומר"
או ח"גו
03-8000-770

יגל ליבי ביטחונותך

ההצלה מהפיגוע ברמות

אייתי בקניות באותו בוקר. מספר שיחות רב מכל אחד. נורא נבהלתי, חששתי שקרה משהו רע.

מיד הרמתי טלפון לאמא שלי. שהיא ענתה היא פשוט פרצה בבכי. "את חיה?", היא שאלה בקול חנוק. "למה שלא?"... השבתי בחצי חיך, מנסה להבין מה השאלה הזו.

אמא שלי התחילה לספר לי בדמעות על כך, שהחברות שלי התקשרו אליה וסיפרו לה שהם נפרדו ממני בזמן שעליתי על אוטובוס קו 62 לעבר רמות, והוסיפו לומר לה בעדיניות שהאוטובוס היה מעורב בפיגוע ירי בצומת רמות. הפרט שהקפיץ את הלב של אמא שלי היה, שהם ניסו להתקשר פעמים רבות ולא היה מענה מצדי. דבר שהעלה את החשד שחלילה אולי נפגעתי בפיגוע.

שהקול שלי נשמע בעבר השני של השיחה מפלס החרדה ירד לאפס. ומיד גם אמרתי לאמא שלי: גם שלא הייתי פיזית במקום הפיגוע.

אני אחת הניצולות של הפיגוע. ספרתי לה על השקית שנשכחה ועל זה שירדתי בתחנה הראשונה של האוטובוס כדי לחזור לקחת את השקית, ועל כך שמוקדם יותר, בזמן שהתחלנו את הקניות נתתי כמה מטבעות לצדקה לאשה שהחברות שלי שכנעו אותי לא לתת לה כי לא נזקקת באמת, אבל לא התחשבנתי מהסיבה שציפיתי שבזמן שבוורא עולם גם לא יתחשבן אותי כלל וכלל.

אני עדיין לא מעכלת את גודל הנס שאירע עימי, אך בכל מקרה בחרתי לפרסם את הסיפור כי חשוב לי להעביר מסר: עם מצוות

משמיים בלי להתחשבן אייתי האם אני ראויה לכך, אם לא?

לאחר סיום הקניות נפרדנו לשלום. שני חברותיי עלו על האוטובוס לבית שלהן, ואני המתנתי בתחנה לקו 62, לעבר בית מגוריי - בשכונת רמות הירושלמית.

כפי שהירושלמים כבר מכירים את רחובותיה של עיר הבירה - שעת בוקר טיפוסית בירושלים, בדרך כלל עמוסה עד מאוד ובפרט בצירים המרכזיים. ולכן המתנתי דקות ארוכות שהאוטובוס יגיע. ואכן לאחר מספר דקות הוא הגיע.

עליתי על האוטובוס, שהוא החל כבר בנסיעה והתקדם לתחנה הבאה. לפתע אני מסתכלת על הידיים שלי ומגלה שחסרה לי שקית. אותה שקית הכילה בגדים יקרים שרכשתי באותו בוקר. לקח לי זמן לחשוב האם לרדת בתחנה, או להתקדם לבית. גם ככה אני אמורה לחזור לאותו מקום בשעות הערב, אמרתי לעצמי.

החששות מילאו את לבי, ולא הסכמתי לעצמי לתת לשקית היקרה להיות מונחת שלא ברשותי. ולכן בהחלטה של רגע החלטתי לרדת בתחנה ולחזור לאותה חנות לבקש את השקית ששכחתי.

באותם רגעים חוויתי עוגמת נפש נוראה. אימי לא נכחה באותו יום בבית, והיא ביקשה ממני לבשל ארוחת צהריים לאחים שלי שצריכים לחזור מהתלמוד תורה. הרגעתי את עצמי שזה עניין של כמה רגעים וכבר אעלה באוטובוס הבא שיחלוף בתחנה.

"לאחר שלקחתי את השקית האובדת, יצאתי מהחנות והתקדמתי לעבר התחנה. הוצאתי את הטלפון שלי מהתיק, שבמקרה הוא היה על מצב שקט. עשר שיחות שלא נענו! ההורים שלי, האחים שלי והחברות שהיו

**השקית שנשכחה
בתנות והמצווה
'בלי חשבון':
כך ניצלה נערה
ממרחץ הדמים
שהתרחש בפיגוע
הירי בצומת רמות
| סיפור אישי,
מצמרר ומרגש
ומסר מהדהד:
תקיימו מצוות -
בלי חשבון ובלי
שאלות**

היה זה ביום שני, ט"ו באלול האחרון. יצאתי מהבית שלי יחד עם שתי חברותיי לערוך קניות לקראת החגים שעמדו בפתח. הסתובבנו במהלך שעות הבוקר בכמה חנויות של ביגוד ורכשתי לעצמי את מה שחפצתי. במהלך הקניות פגשנו באשה מבוגרת שישבה על כסא, ומחזיקה מודעה גדולה בידיה שם היא כתבה את הסיפור שלה וקבצה כסף בתוך נטלה מברזל. מיד הרחמתי עלי הצופו אותי, ורציתי לשלשל לתוך הנטלה סכום של כסף. חברותיי שהיו בסמיכות אליי אמרו לי שהם מכירים אותה וכי היא איננה נזקקת כלל וכלל לכסף הזה, וכביכול היא סתם אוספת כסף - "זה מחלה שיש לה לאסוף כסף סתם", כינו לי אותה. כאמור, באותם רגעים, בלי הסבר הגיוני, הרחמתי עלי התגברו והחלטתי לשלשל לכוס שלה מספר מטבעות. בנוסף לכך אמרתי לעצמי בלב: 'כמו שאני תורמת כסף בלי לחשבן האם האשה אכן צריכה את הכסף אם לא, כך יהי רצון שבזמן שבוורא עולם יתן לי רק טוב

לרכישה מהירה
סרקו את הקוד

הספר שיעמיק לך את המחשבה

שיעורי הרב יגאל כהן

בספר זה סדורים מהלכי מחשבה ושבוי מוסר, אשר נמסרו תמידין בסדרם בהיכלי התורה.

לגדל בחוכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

לראות את הטוב

נאמר בפרשה "וַיִּתְּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא" (שמות ב, ב).

יוכבד, אמו של משה רבנו, רואה בתינוק שנולד משהו מיוחד, משהו "טוב" - אפילו שכלפי חוץ הוא נראה כתינוק רגיל, יוכבד הכירה בנשמה הגדולה של בנה שהופקדה בידה לשמור ולגדל.

"כל ילד הוא 'משה רבנו' פוטנציאלי שיש לו ייעוד ומטרה בעולם"

הראייה הזו של יוכבד - "כי טוב הוא" - היא היסוד של כל חינוך יהודי אמיתי. הורה ומחנך אינו צריך לחפש רק את ה"כישרונות" החיצוניים של הילד, את הציונים, את מהירות התפיסה או את הכריזמה, אלא את "הנקודה הפנימית הטובה", את הניצוץ האלוקי שטמון בכל נשמה מישראל. גם כשהילד מתקשה, גם כשהוא "לא זורח" כמו האחרים, גם כשנדמה שהוא "רגיל" - ההורה רואה את הטוב המוחלט שבו.

בדורנו, שבו ישנם לחצים חברתיים והשוואות בלתי פוסקות, והם אלה אשר מכתביים את האווירה אפילו בתוך בתי הספר של בית יעקב ובתלמודי התורה, דווקא כאן באה יוכבד ואומרת לנו: אל תסתכלו על מה שהילד "משיג" כרגע, אלא הסתכלו על מה "שהוא הוא". כל ילד הוא "משה רבנו" פוטנציאלי - שיש לו ייעוד ומטרה בעולם ותפקידו למנף ולסייע לילד בהגשמת ייעודו ותיקונו על ידי שנראה ונטפח את הטוב שבו.

תנו לילד להרגיש שהוא "טוב בעיניכם" בלי תנאים. חיבוק אמיתי, מילה טובה כנה, מבט של התפעלות והוקרה על מאמץ קטן - הם אלה שבונים את "המשה רבנו" שבתוכו. כי כשילד יודע שהוריו רואים בו את הטוב, הוא יגדל להאמין שהוא באמת מסוגל ויכול...

יהי רצון שנזכה כולנו, כמו יוכבד "להסתכל על ילדינו ולראות רק את הטוב" - ובזכות זה נזכה לגדל דור של משה רבנו שיוציא את ישראל ממצרים של ימינו.

על תתחשבנו. תתנהלו באמת ובתמים. אני מאמינה בלב שלם, שאותה הצדקה שעשיתי באותו בוקר היא בעצם גלגלה שאשכח את השקית בחנות הבגדים, ושארד כבר בתחנה הראשונה ובדרך הזאת החיים שלי ינצלו בצורה וודאית.

אני מרגישה שקטונתי להעביר מסר לעם ישראל. אבל אם סיפור כזה מתרחש דווקא איתי, אני מרגישה שגם יש את השליחות לפרסם את הסיפור עם הנס הגלוי שאירע לי. והחשוב ביותר זה בימים האלה להרבות בזכויות, כמה שיותר זכויות.

ושוב פעם אחת עם המסר שברצוני להדהד בכל הסיפור הזה: אם אתם מעוניינים שבורא עולם יתן לך שפע בלי להתחשבן אם מגיע לכם, או לא, פשוט תראו לו שאתם לא מתחשבנים עם המצוות שהוא מצפה מאיתנו שנקיים אותם. ואין לי ספק, שתזכו לראות ישועות גדולות בזכות זה. ואת זה ראיתי בחוש, לנגד עיניי, עשיתי בלי חשבון, קבלתי את חיי במתנה בנס גלוי. תודה לה' יתברך!

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeamalon@gmail.com

לחזור הביתה עם זיוני הרבים בידן

אנשים רבים מחפשים להכניס לביתם קדושה אמונה ושמחה הפיצו את עלוני השבת 'יגל ליבי' של הרב יגאל כהן והכניסו זכות לשולחן השבת שלהם

הרבנית מיטל דאודי מרצה וסופרת

חזרנו לעצמנו

הפילוג שהיה, לא היה רק בינינו לבין עצמנו בתוך העם, הוא היה גם בינינו לבין בורא עולם... קיום המצוות הפך להיות נושא מרכזי בשיח המדיני והחברתי, האם מותר להתפלל בציבור או לא? האם תהיה הפרדה מגדרית כפי שדורשת ההלכה או לא? האם לקיים הקפות בשמחת תורה במרחב הציבורי או לא (בסופו של דבר לא זכינו כלל לקיים את אותן הקפות בעקבות הטבח הנורא שקרה בבוקר שמחת תורה)? עצם קיום של דין ודברים בנושא, עצם היוכחו - היה קלקול נוראי של הקשר שלנו עם בורא עולם. הרי מה הפוך אותנו להיות עם? מה מגדיר אותנו? היהדות. אני לא נכנסת לפוליטיקה, אני מדברת מהפן הרוחני. כשהוקמה המדינה הזאת, לא הוקמה מדינה ישראלית, הוקמה מדינה יהודית. אני לא יכולה (ולא רוצה!) לתלוש את מה שמאפיין אותנו כעם ולצפות שנמשיך להיות עם... אי אפשר לנתק את הקשר שלנו מקודשא בריך הוא ולצפות שהוא מצידו ישמר את הקשר בכל אופן... האמת חייבת להאמר, כואבת ככל שתהיה. אני לא יכולה להכריח מישהו לחזור בתשובה, אני לא יכולה להכריח מישהו לקיים איזושהי מצווה, להתפלל או לעשות הקפות סביב תורתנו הקדושה... אני מכבדת כל אדם באשר הוא, אבל לא לאפשר לקיים את תורתנו במרחב הציבורי זה בלתי נתפס... הרי מהו אותו מרחב ציבורי? מרחב ציבורי במדינת ישראל - מדינת היהודים! אז כיצד אפשר למנוע קיום סממנים יהודים ו'פעולות' יהודיות על אדמת היהודים? בפרט כשמדובר בדבר שלא בא על חשבון אף אדם. אני חושבת שרוב העם הבין את זה לאחר

• אותו טבח נורא, יש התעוררות בלתי נתפסת בקרב העם להתחזקות, לאמונה, למצוות, לתפילות, לקריאת תהילים, להפרשת חלה, להנחת תפילין... וכשהעם היהודי מתעורר, זה לא משהו רגיל ושגרת... זה משנה את הבריאה! זה משנה את המציאות שלנו! זה מוריד ברכה מהשמיים בכל המישורים! תראו אותנו עכשיו, יש מקומות שונים בארץ שארגנו הקפות סביב ספרי התורה במקום אותן הקפות שלא זכינו לעשות בגלל אותו טבח נוראי, אף אחד ודאי לא מתנגד... כי התאחדנו. כי חזרנו למקורות שלנו. כי הבנו שהמלחמה הזאת היא לא מלחמה בין מדינה למדינה, היא מלחמת דת! רוצים להרוג אותנו - לא בגלל שאנחנו גרים כאן, רוצים להרוג אותנו בגלל שאנחנו יהודים! ופתאום הצורך להרגיש יהודי - חזק יותר מכל זמן אחר! התאחדנו ועכשיו אנחנו מתפארים בהיותנו יהודים, אותו עם נבחר ונהדר שה' הוא אלוקינו, אנחנו גאים להיות עם הנצח הזה! זאת לא הפעם הראשונה שעם ישראל מקבל סטירת התעוררות מצלצלת כזאת! זה קרה כבר כמה פעמים בהיסטוריה והיו פעמים שהתעוררנו והיו גם פעמים שלא ושילמנו מחיר יקר... גם בתקופה שקדמה לאותו טבח הזנחנו את הקשר שלנו עם בורא עולם, הזנחנו את אותו ספר הוראות נפלא שקיבלנו מבורא עולם, אבל ברוך ה' התעוררנו, חזרנו לעצמנו.

• מובא בספר דברים: "הישמר לך פן תשכח את ה' אשר הוציאך מארץ מצרים לבית עבדים". הרב ניסים יגן זצ"ל הביא בדבריו שלכאורה יש כאן שאלה חשובה - למה בורא עולם צריך לבקש מבני ישראל שלא ישכחו אותו? הרי כשעם ישראל היו עבדים במצרים, הם היו במצב איום ונורא! הם עבדו בפרך ועברו התעללות בלתי נתפסת באופן יומיומי! מי שלא היה מסיים את כמות הלבנים שהיה עליו להניח באותו יום, למשל, היו לוקחים את הילד שלו ומניחים אותו בתוך הקירות כדי להשלים את הקיר! פרעה ימ"ש היה שוחט ילדים יהודים ומתקלח בדם שלהם! (אני כותבת את המילים האלה ולא מעכלת שמה שעברנו בטבח של שמחת תורה, נורא לא פחות...) - ואחרי כל הדברים הנוראים שהם עוברים במשך שנים ארוכות במצרים, בורא עולם גואל אותם, מוציא אותם מעבדות לחירות ומכניס אותם לארץ ישראל, ובכל זאת, למרות הניסים הגלויים וכל הטוב שבורא עולם עשה עם בני ישראל, הוא עדיין חושש שמא הם ישכחו אותו...

• תארי לעצמך שיש בממלכה כלשהי מלך אכזרי ולו מספר שפחות בארמון בהן היה נוהג להתעלל באופן שיטתי ויומיומי בצורה קשה ואכזרית, חלקן איבדו את חייהן בצורות שונות ומשונות. בסמלך ממלכה אחרת מגיע לביקור, הוא מחליט לפדות את אחת השפחות ולקחת אותה אליו. לא רק שהוא הציל אותה מחיי עבדות קשה ואולי אפילו גם ממוות, הוא מחליט את הסמרטוטים שנהגה ללבוש בבגדי מלכות, דואג לה לאוכל איכותי, חדר מפנק, משקיע בה ומשמח אותה. בסופו של דבר, הוא מחליט להינשא לה. כשהם עומדים תחת החופה הוא אומר לה: "אני מבקש ממך, רק אל תשכחי אותי...". יעלה על הדעת שהוא יבקש ממנה כזאת בקשה? אחרי כל מה שהוא עשה למענה?! יעלה על הדעת שאחרי כל מה שבורא עולם עשה למען בני ישראל, הוא יבקש מהם כזאת בקשה?! אז למה בורא עולם ביקש את זה? הוא ידע שכשבני ישראל יכנסו לארץ ישראל, כל אחד יהיה עסוק בבית שלו, בוילה שלו, בחיים שלו, ידאג להנאות של החיים הפרטיים שלו, יעשה הכל כדי לדאוג לרמה הגבוהה ביותר של חיים, הוא יהיה כ"כ עסוק בענייני העולם הזה עד שישכח שכל מי שנתן לו את כל זה - זה ה' יתברך!

נשיים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

האם מותר לבשל בשבת על גבי דבר שהתחמם מחום השמש? לדוגמה - להניח מחבת בשמש, ולאחר שהוא התחמם לבשל בה ביצה?

אף שלמדנו שמותר לבשל בחום ישיר של השמש, בכל זאת חכמים אסרו לבשל בדבר שהתחמם מחום השמש, מחשש שאנשים יטעו ויבואו לבשל גם על ידי דבר שהתחמם מן האש. ולא התירו אלא חימום על ידי השמש באופן ישיר.

ולכן:
- אסור להכניס ביצה לתוך מים שהתחממו מהשמש.
- אסור להניח מאכל על גג שלוהט מחום השמש, וכן כל דבר הדומה לכך.

האם מותר לבשל בשבת על ידי כן. מותר לבשל בשבת על ידי

חום ישיר של השמש. לדוגמה: מותר להניח כוס מים או ביצה בשמש, עד שיתבשלו מחום השמש באופן ישיר. (בסמוך נבאר למה הדגשנו חום ישיר).

והטעם לכך - שלא אסרה התורה בישול בשבת, אלא באופן שהיא עושה כמו שרגילות לבשל, אבל בישול בשמש שאין זה הרגילות, לא נאסר. (כמובן שאין אנו רשאים לקבוע מה נחשב כרגילות לבשל, ומה אינו נחשב כרגילות, אלא חכמים הם היחידים שמוסמכים לקבוע זאת).

סוכה להיות קרובה

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב ינאל כהן שליט"א מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש של קירוב לבבות וחברותא טלפונית שיחת טלפון שבועית בהתנדבות עם בנות שמחפשות להתחזק

📍 | בזמנך הפנוי | 🏠 | בבית
📞 | מתיאם | 📧 | נסיון ללא
📞 | לכל גיל | 📞 | לכל גיל
לפרטים והתנדבות < 055-6-888-010

האחים, מרביץ לחברים, מתחצף, זורק ומעיף... קופץ לכביש... משתולל באוטו, לא מוכן לקבל 'לא' לארטיק בפעם השלישית היום... ולהכניס אותו למקלחת? יותר קל לקרוע את הים מאשר לעשות זאת...

אבל איזה טוב הוא? תודו. איזה לב זהב יש לו... איך הוא עוזר למי שצריך עזרה, איך הוא דואג לך אם קשה לך... איך הוא הראשון שיעזור למישהו שנופל ברחוב. איזה רגישות יש לו, הרבה יותר מהרגיל.

ולכן הרגישות הזו היא המנותבת לטוב או לצד השני. כל ילד חייב תעסוקה. ובמיוחד ילדים מלאי אנרגיה. שמנה לב, כשהילד הזה, הקפיצי, עסוק במשהו שהוא אוהב, לא במשהו שאחיו הגדול אוהב, אלא בדבר שבאמת מתאים לו, גם אם זה דורש ממך יצירתיות ותעוזה - תני לו משהו שהוא אוהב, ותראי איך הוא פתאום לא מפריע לאחיות שלו, איך הוא נרגע ומוציא את האנרגיות שלו במקום שניתבת אותו לשם.

התפקיד שלנו כהורים זה לזהות בכל נשמה שהופקדה בידנו, במה הוא טוב, למה הוא נמשך, ואת זה לפתח ולתת מקום ולהגדיל את ההצלחה במקום הזה, לא ליפול ברשת של העולם המרובע הזה שאין בו מקום לאף אחד חוץ ממצטיינים, אלא לצאת מחוץ לקופסא, ולתת לנשמות הרגישות האלו את המקום. נמשיך במאמר הבא בע"ה. שבת שלום.

נופית משולם | **לאשת חיל**
מחברת הספר "תוכו רצוף אהבה"

שוב עם לב זהב

יש לכן את הילד השובב הזה בבית? אתן מכירות את התופעה?

קרה לך שאמרת "לא" והוא לקח בכל זאת? שהעיף את הכדור בתוך הבית בדיוק לפמוטים המנצנצים? ומה קורה בשולחן שבת? פתאום האבא של הבית, מגלה שהחמודים האלו, שביום יום הם כבר ממש מקולחים ורגועים בדרך לישון... פתאום בשבת הוא קולט שיש להם די הרבה מה להגיד, בכל מיני טונים מגוונים... בין הטון הצווחני לטון הצרחני... והכעס מתחיל להשתחל ללבו... הוא מתחיל לקלוט, עם מי הם היו כל השבוע?

ואת, אמא יקרה - תחזיקי חזק, תמיד תראי למול עינייך את העתיד. הוא לא יישאר ככה כל החיים, בסוף את תרווי ממנו הכי הרבה נחת.

ולענייננו, הילד הזה, החמוד הזה, המתוק, יש לו לב טוב ממש, הוא זהב מהלך, אבל... עושה בלגנים. רב עם

בכסף רב. ובכל הטובה הזו - כפר פרעה על ידי ששעבד את העם של יוסף, את בני ישראל! ובהמשך הפסוקים נראה שכתוב על פרעה: "אשר לא ידע את ה'..." בסוף כפר גם בבורא עולם. מכאן לומדים: "כל הכופר בטובתו של חברו, סופו שכופר בטובתו של הקב"ה"... אדם שלא יודע להוקיר תודה על חסדים שעשו לו הזולת, סופו שיכפור בטובה שהקב"ה עושה לו חס ושלום. חשוב מאוד שנדע להעריך את ההורים, הבעל, החברות- כל טובה שעושים עבורנו היא לא מובנת מאליה! אף אחד לא חייב לנו שום דבר... גם לא ההורים! נכון שהם סבא וסבתא, אבל הילדים הם הילדים שלך אחותי היקרה! הם לא חייבים לעזור לך עם הילדים שלך... הביני כי מכל אדם בעולם- כל טובה, כל סיוע, כל חסד וכל עזרה-צריכה להיות מוערכת מאוד מאוד על ידינו. שנוכר לומר תודה בכל פעם ובעת הצורך אם נוכל אנו בעצמנו- להחזיר לזולת טובה של ממש על טובתם כלפינו. ואז ודאי נוכל גם לראות את הטובות שעושה לנו הקב"ה ברוב רחמי וחסדיו.

שבת שלום!

מזכת הרבים | **תאיר ארץ**
תאיר גולן

לזכור את החסד

בפרשה שלנו, לאחר שיוסף הצדיק נפטר ואחרי שאר השבטים, מתחיל השעבוד הנורא של בני ישראל בארץ מצרים, והכל בניצוחו של פרעה: "ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף". מה הפירוש 'אשר לא ידע את יוסף'? נחלקו רב ושמואל: אחד אמר שזה היה מלך חדש לגמרי, לא אותו פרעה שמלך בזמן שיוסף היה שליט במצרים, ואחד אמר שזה אותו פרעה שהיה בזמן שיוסף היה חי, רק שנתחדשו גזירותיו, והוא עשה עצמו כאילו "לא ידע את יוסף" ואת הטובה שעשה יוסף לו ולארץ מצרים כולה: הרי היו למצרים 7 שנות שבע שלאחריהן הגיעו 7 שנות רעב נוראות! ובזכות יוסף הצדיק שלא רק שבחוכמתו כלכל את מצרים ביד רמה על ידי תוכנית מופלאה שכלכלה את המצרים ב-7 שנות הרעב, הוא גם העשיר אותה מאוד בזמן הרעב בזכות המדינות השכנות שהגיעו לקנות אוכל ממצרים

ביחד נותנים לתינוקות **התחלה טובה**

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להושיט יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרתנו, טיטולים, מבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום'
רב' באשדוד

מפנקסו של מחנך תלות או הישענות (א)

מתחילים חומש 'שמות' חומש של הגאולה והפדות שלנו בעבר, אבל התורה היא גם מורה דרך לחיים שלנו. עבד הוא אדם שתלותי באחד ויצאנו מעבדות לחרות, ונרחיב בשבועות הקרובים בעניין החירות שהיא יציאה מהתלות.

ישנה תופעה נפוצה מאד בגיל ההתבגרות, ולפעמים אף אצל מבוגרים, והיא תופעת ה'תלות'.

אנשים הסובלים מהפרעה זו מכפיימים את צרכיהם לאלו של אחרים, גורמים לאחרים לקחת אחריות על חלקים נרחבים מחייהם עצמם, סובלים מהיעדר בטחון עצמי, ועלולים לחוות חוסר נוחות משמעותי כאשר הם נשארים לבדם ליותר מזמן קצר. כיום הפרעה זו מכונה בשם "הפרעת אישיות לא בשלה ותלותית".

לפני כן נסביר מהי 'הישענות', הישענות פירושה שאני רוצה מקום להשען עליו, לקבל ממנו תשומת לב חיובית. אבל עדיין זה לא סותר את הדעה העצמית, את המעלות שבי, זה נקרא 'הזדקקות טבעית' אנושית.

מותר ואף רצוי לדעת מה השני חושב עלי, ולקבל מילה טובה ופרגון, אבל להזהר ממצב שאני לא יכול בלי זה.

ורבותינו ז"ל הגדירו זאת בהלכה לעניין התפילה וניקח את זה לחיינו ממש, יש דין בהלכות 'עמידה' בשמנה עשרה (עיי' ש"ע או"ח סי' צד ובנו"כ) שיש איסור להשען על עמוד או חבירו, ומי שנשען נחשב כיושב לעניין זה. וההלכה מביאה שי ססוג של הסתייגות בעניין: אם אדם נשען באופן שאם ילקח החפץ ממנו הוא יפול נחשב כיושב, אבל במידה ואם ילקח החפץ עדיין ישאר על עומדו אין זה נחשב כיושב [אף שלכתחילה גם במקרה כזה אין זה ראוי].

יוצא לנו דבר נפלא שיש 'תלות' שהיא הישענות גמורה שבלי אותו דבר אינני יכול לתפקד, ולענין שלנו הכוונה שבלי תשומת לב במי שתלויים בו אינני יכול לתפקד זוהי 'תלות'. אבל 'הישענות' זה שטוב לי בתשומת לב, אבל אני יכול להסתדר גם בלעדיה.

לכן מאוד חשוב לבדוק אצלנו ואצל ילדינו בעיקר האם יש בהם נטיה של מצב זה, כדי שנוכל לעזור להם בהמשך החיים, בשבועות הבאים נדבר על זה ובע"ה גם פתרונות.

בשבוע הבא נביא את החמישה מאפיינים של מי שנמצא בהפרעת תלותיות.

אומנות האהבה הרב רפאל אוחיון רב קהילת "משכנות התורה", מרצה ומטפל למה אמרתי את זה?

"למה אמרתי את זה?! הרסתי הכל!"

משה רבנו עומד מול הסנה הבורע, והקב"ה שולח אותו לגאול את עם ישראל. ומשה אומר: "לא איש דברים אנכי... כי כבד פה וכבד לשון אנכי" - אני לא יודע לדבר! איך אני אלך לפרעה? מה אני אגיד?

והתשובה של הקב"ה מדהימה: "מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או ירש או פקח או עזר הלא אנכי ה' - מי נותן לאדם פה? לא אני? רש"י מפרש: "אני אהיה עם פיך". ה' מדבר דרך הפה שלך. המילים שיוצאות מהפה שלך - זה לא רק אתה, זה ה' שמדבר דרכך.

הבעל שם טוב הקדוש הרחיב את היסוד הזה שמקורו בחז"ל: ה' מדבר דרך הפה של כל אדם. כל מילה שיוצאת מהפה של מישהו אליך - זה ה' ששולח לך מסר דרכו.

וזה משנה הכל בזוגיות.

אתה הולך לפגישת היכרות ונבהל: "מה אני אגיד? איך אני אדבר?" תזכור - מי שם פה לאדם? המילים שיוצאו מהפה שלך זה בדיוק מה שהיה צריך לצאת. לא אתה אמרת את זה, ה' דיבר דרכך.

חזרת מהפגישה ומתמרמר: "למה אמרתי ככה?! הייתי צריך להגיד אחרת! לא!!!"

מה שאמרת זה בדיוק מה שהיה צריך להיאמר. ה' היה איתך בפה שלך.

והנה הנקודה הכי חשובה: בן הזוג שלך אמר משהו שפגע בך. משהו שכואב. "איך הוא יכול להגיד לי את זה?!" עצור רגע, מי שם פה לאדם? ה' שלח לך את המסר הזה דרך הפה שלו. מה ה' רוצה שתשמע?

כל מערכת יחסים היא בראש ובראשונה עם בורא עולם. אבל כיוון שאיננו נביאים, הוא מדבר אלינו דרך גרונו של אחרים.

כשהיא מחמיאה לך - זה לא רק היא, זה ה' אומר לך "ראית? אתה מצליח".

כשהוא מתלונן - זה לא רק הוא, זה ה' מראה לך "יש משהו שצריך תיקון".

כשמישהו נותן לך עצה בדיוק בזמן הנכון - זה לא מקרה, זה ה' מדבר אליך.

כשאת אומרת למישהו משהו ופתאום רואה שזה נגע בו - זה לא רק את, זה ה' דיבר דרכך.

זה משחרר אותנו משני דברים קשים: האשמה העצמית ("למה אמרתי?!") והכעס על האחר ("איך הוא העז?!"). כי אם ה' מדבר דרך הפה שלנו ודרך הפה של אחרים - אז כל שיחה היא שיחה עם ה'.

משה אמר "אני לא יודע לדבר". וה' אמר לו "אבל אני כן".

גם אתה לא תמיד יודע מה להגיד. אבל ה' יודע. והוא ידבר דרכך.

יש + מזל + לישראל

הרב אלד נרי

מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

חודש טבת - מזל גדי

בני מזל גדי אוהב חומריות ושואף להשיג הרבה מומן ועושר וקשה לו לפזר הכסף לצדקה וחסד, כח הראיה חזק אצלו "עין רואה והלב חומד" ושואף לעוד ועוד כסף וזהב.

מידה זו מכונה חמדה, ובכוחה לקלקל מאוד לאדם, הן מצד עבירות שעלול לעבור בשביל הכסף, עבירות בין אדם לחברו שעלול לזלזל ברגשותיו או ממונו של חברו, או בין אדם למקום, בזה שפעמים ידלג על תפילות או שיעורי תורה וכדומה בשביל להרוויח כסף, וגם מידה זו מקלקלת מאוד בחיי משפחה, אדם שאוהב מאוד כסף, נוטה להגביל את משפחתו בהוצאות

שהם צריכים, וגם נעדר מהם הרבה בגלל שמעדיף להשקיע זמנו בלהרוויח כסף, במקום להיות עם משפחתו, וגם מצוי מאוד שיכעס עליהם שמבזבזים את כספו.

והדרך לתקן מידה זו מלמדנו הגאון מוילנא, ששורש מידה זו היא החמדה, שהיא שורש כל העברות שבתורה, ושורש הקנאה והשנאה, וההיפך מהחמדה היא מידת ההסתפקות שהיא היסוד של כל התורה כולה, והדרך להגיע להסתפקות היא על ידי הבטחון בקב"ה שמקבלים הכל ממנו, ולא דואגים דאגת מחר, דהיינו להיות רגוע במה שיש לי ולהפסיק לפחד ממה שחסר לי, שכאשר אדם מרוכז בחסר, זה מעצים את הרצון לרצות עוד ולהשיג עוד, ונהפך לסוגר יד שלא רוצה לתת, אבל הריכוז ביש נותן תחושת שבע שהיא ההסתפקות, ומרגיעה את החמדה, ויודע שלעולם לא יחסר לו כי לא דואג דאגת מחר, בזה שבטוח שה' יתברך שפרנסו היום יפרנסו מחר, וכך יצליח האדם להיות רגיש ומפנק למשפחתו וסובביו ולא יכשל חלילה לא בגזל ולא יפגע בחברו.

אין עוד אבא

בפינסק, בבלארוס, חי יהודי צדיק ושמו רבי ישעיה ברדקי זצ"ל. הוא למד בישיבת וולוז'ין, אצל רבי חיים מוולוז'ין - תלמיד הגאון מוולנא, עד שבא בברית הנישואין. שנים אחדות אחר נישואיו נפטרה רעייתו הצעירה, והוא נותר אלמן צעיר לגדל את בנו ובתו הרכים.

הרב החליט לעזוב את הנכר ולעלות עם ילדיו לארץ הקודש. תלאת רבות עברו עליהם עד שהגיעו לביירות, בלבנון, ושם נתן הרב את כל כספו לבעלי ספינה שהובילה סחורה לעכו, שיקחו אותם בספינתם. כדרכם של סיפורי הפלגות, גם הפעם התחוללה סערה עזה בלב הים, והאונייה חישה להישבר.

"רבונו של עולם", התחנן הרב וחיבק חזק את שני ילדיו, "אנא שמור עלינו והגיענו למחוז חפצנו, אל ארצנו הקדושה".

מאבק איתנים ניהלו האונייה והים, עד שלבסוף גברו הגלים וסדקו את הספינה, והיא שקעה אל המצולות.

לב ים. גלים סוערים. אב עם שני ילדיו הקטנים תלויים על כתפיו. מה עושים?

הרב נשען על קרש צף. לבו הולם בפראות. משקל ילדיו מאמץ אותו כפליים. כל שריריו שורפים ממאמץ. ראייתו מיטשטשת. ראשו מסתחרר. הוא חש שכוחותיו עוזבים אותו. 'בלופפ'...

בתו החליקה מכתפו ונבלעה במים...

"אבא, תציל אותי", צרחה בתו חסרת אונים ונאבקה בגלים. הוא הביט בה מעורפל נלחמת על חייה. זעקותיה נשמעו לו עמומות, וזרועותיו לא נשמעו לו להושיעה.

"אבא, אני טובעת", היא צרחה וראשה נבלע בגל סורר. "אבא... למה אתה לא מציל אותי? אין לי עוד אבא אחר!!! אבאאא..."

לפתע זה קרה. הרב הרגיש שמהו ניצת בקרבו, מין גנרטור רב עוצמה שהניע את ידיו הגרומות כזרועות משא. הוא תחב את ידיו בין הגלים ומשה משם את בתו המפפרת, הרכיב אותה על כתפו ופתח בשחיית ספרינט עד שהגיע אל רצועת חוף מבטח.

הרב איבד את הכרתו למרגלות החוף.

זמן רב הוא שכב שם ללא ניע, ושני ילדיו שופכים תחינה לאביהם שבשמים שלא יקח מהם את אביהם שבארץ.

לבסוף הוא פקח את עיניו. ברוך שומע תפילה.

"בתי", הוא לחש אחר שהתאווש קמעה, "דעי שלא היו לי כוחות להצילך, ורק כאשר זעקת שאין לך אבא אחר מלבדי - נאזרתי בגבורה להצילך בכוחות לא לי. ואני מבקש שתזכרו זאת כל חייכם: לעולם אל תתייאשו - גם כשנדמה שאין מוצא מתוך הצרה. שאו עיניכם למרום ותזעקו לבורא שאין לכם עוד אבא מלבדו שבכוחו להושיע, ותבטחו רק בו, והוא ישמור ויגן עליכם מכל רע".

איך זוכים בלוטו?

כל אחד מאיתנו או חולם לזכות בלוטו, או מכיר מספר חברים טובים שמספרים בלי סוף על כך שהם בטוחים שיום יבוא והם יגלו שהפכו למיליונרים בזכות ענק בהגרלת הלוטו.

ישנם כאלו שממש מכורים לתחושה הכל'כך "מיוחדת" שנמצאת בשעות שבין מילוי הטופס לגילוי התוצאות. בזמן הקרטי זהה הם מפליגים בדמיונם הפרוע: מה יעשו עם הכסף, היכן יגורו, איזה רכב יקנו, והטובים שבהם אף דואגים לחשוב מעט על כמה צדקה יתנו מהסכום המכובד שהם בטוחים שהם הולכים לקבל.

אבל לצערנו, לאותם מאות אלפי החולמים מתפוצץ החלום ברגע אחד, בו הם סורקים את הטופס ומגלים שחיהם ימשיכו כרגיל - לפחות עד להגרלה הבאה. השאלה הגדולה שאמורה להישאל היא: כיצד כל אדם יוכל באמת להגיע לששת המספרים הנכונים ולקטוף את הפרס הגדול?

ההקדמה לתשובה טמונה בשאלה נוספת: האם טוב לכל אדם לזכות בחיי עושר בלתי מוגבל?

במחשבה מהירה כל אחד יענה: "בוודאי, אין טוב מזה. נוכל לחיות חיים נוחים, טובים, ללא לחץ כלכלי מעיק ומפריע".

אך תשובה זו ניתנה ללא שום מחשבה.

מדוע? הנה מספר נתונים מפתיעים במיוחד:

70% מהזוכים מאבדים את כספם תוך חמש שנים - מחקרים מצביעים על כך שכ-70% מזוכי הלוטו מוצאים את עצמם בבעיות כלכליות תוך חמש שנים מזכייתם.

• כ-45% מהזוכים מדווחים על ירידה בשביעות רצון מהחיים תוך שלוש שנים, לרוב עקב בידוד חברתי.

• כ-15% מהזוכים מפתחים דיכאון או חרדה זמן קצר לאחר הזכייה.

ישנם עוד עשרות נתונים כואבים במיוחד, אך המסר ברור: "לא כל הנוצץ זהב". מה שנראה לנו ורוד - אצל השני עלול להיות צרה צרורה. העושר יכול להביא אדם למקומות שפלים ורעים, במיוחד להשחתת המידות. בזמן שאדם מתחיל "להשמין" - הוא מתחיל לבעוט, כמאמר הפסוק: "וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט".

דווקא משום שבורא עולם רוצה בטובתנו ומעדיף אותנו קרובים אליו - הוא מונע מאיתנו את אותו עושר "הרע לבעליו".

אך ישנו סוד גדול: כיצד לאכול את כל העוגה, לזכות לעשירות מופלגת, אבל גם לקבל "תעודת ביטוח" שהשפע הגדול לא יזיק - אלא להפך, ישמש לטובה.

את הסוד הזה מסביר מורנו ורבונו, הרב יגאל כהן שליט"א, בשיעוריו.

נקודה זו שייכת לכל תחום, ולא דווקא לעושר כספי. גם שידוך, למשל, עלול להוביל למקום לא טוב אם האדם אינו ראוי לכך.

לכן אומר מורנו הרב שליט"א: לפני שאדם מבקש עושר, שידוך, ילדים או כל מתנה אחרת מבורא עולם - עליו לבקש להיות ראוי לקבל אותה.

וכאשר אדם מבקש כך, בורא עולם מעניק לו את הכלים המתאימים לקבל את השפע האלוקי וממילא אותו עושר הופך למקור של טוב - צדקה, עזרה לנוזקים ותמיכה בתלמידי חכמים.

כמוכן, בזמן שאדם מבקש עשירות, אסור לו לבקש זאת רק בשביל עצמו. כל מהות הבקשה צריכה להיות כדי שתהיה לו האפשרות לעזור ולסייע לכל נזקק.

כאשר אדם משכנע את הקב"ה שהוא רוצה להיות צינור נאמן להעברת השפע, בורא עולם בוחר בו לתפקיד החשוב הזה. ואז הוא זוכה לשפע אלוקי מיוחד.

שבת שלום.

הלימוד היומי

5 דקות של לימוד יומי מלא בהשראה ליום מוצלח מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים

הזמינו עכשיו לכל חודש הביתה 03-8000-770

קצר וחזק מתנה לחיים מאושרים שפה קלה ופשוטה

יגל לנוער

המזון, ואני מיד סימנתי לו שיבוא אליי לרגע, החבר הגיע תוך כדי שהקופאית מעדכנת אותי כמה אני צריך לשלם, ושאלתי אותו האם יש לו הלוואה של 400 ש"ח.

חברי הפתיע אותי בתשובתו וכך ענה: "ממש עכשיו כאן מחוץ לסופר מישוה נתן לי 400 ש"ח, להעבירם לחברנו בכולל ביום ראשון, אז אני לא מלווה לך, אלא ממנה אותך שליח לתת לו את הכסף ביום ראשון, עד אז מצידי אתה יכול גם להשקיע את הכסף בבורסה..."

הקופאית המבוגרת השתוממה מהיכן חשבתי לשלם לולא היתי רואה את החבר... ואף לא היססה מלשאל: אם לא הייתה פוגש בחברך, היה לך מאיפה לשלם? עניתי לה: אם הייתי שואל את שאלתך, אזי באמת לא היה לי מניין לשלם...

האחרונים נותרו בכיסי מרשרשים, ואני מוריד מהמדפים אל העגלה את המוצרים שרעייתי ביקשה, ואף יותר ממה שביקשה בבטחון מלא, באומרי: אם כבר יהיה פה נס, אז שכבר יהיה נס גדול...

לאחר כרבע שעה הגעתי לקופה עם עגלה עמוסה, ועדיין אינני רואה ישועה... אך לבי דבק באמונה שבורא עולם יכול להושיע אותי כהרף עין, ולא עניין אותי באיזו דרך!

הגיע תורי, והקופאית כבר החלה להעביר את המוצרים לקול הצליל הבוקע ממכשיר הלייזר

בחסדי ה' יתברך, אנו זוכים השבת לפתוח את חומש הגאולה, חומש "שמות".

לאחר שבורא עולם מבקש ממשה שיבשר לעם ישראל את תחילת גאולתם ממצרים, משה רבנו שואל את ה': מה אעשה אם בני ישראל לא יאמינו לי שאתה שלחת אותי? עונה לו הקב"ה: **וַיֹּאמֶר אֵלָיו ה' מֶה זֶה בְּיָדְךָ וַיֹּאמֶר מַטֵּה: וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכֵהוּ אֶרְצָה וַיִּשְׁלַכְהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לַנֶּחֱשׁ וְכוּ' (שמות ד, ב-ג)**

וַיֹּאמֶר ה' לוֹ עוֹד הֲבֵא נָא יָדְךָ בַּחִיקָה וַיֵּבֵא יָדוֹ בַּחִיקוֹ וַיּוֹצֵאָהּ וְהִנֵּה יָדוֹ מְצֻרֶעַת כְּשֵׁלֶג: וַיֹּאמֶר הַשֵּׁב יָדְךָ אֶל חִיקְךָ וַיֵּשֶׁב יָדוֹ אֶל חִיקוֹ וַיּוֹצֵאָהּ מִחִיקוֹ וְהִנֵּה שְׁבָה כְּבָשָׂרוֹ:

הספורנו מבאר שהסיבה שהקב"ה נתן למשה אותות אלו, כדי ללמדנו, שה"מטה" הוא דבר שאין בו רוח חיים, ו"היד" היא דבר שיש בו רוח חיים, ואני אמית ואחיה. דהיינו, אמית היד בצרעת, ואתן רוח חיים במטה המת (שנפחד לנחש).

לאמר: אם נתמיד בלימוד שער הבטחון, ההשגחה לא תסור מעלינו ועינינו יראו נסים ונפלאות, אכ"ר.

חיזוק לנוער
הרב דוד פריזק
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

הקופאית ההמומה מהאמונה

לפני כ-14 שנה הייתי חי בצמצום גדול, ובחסדי ה' זכיתי להתחיל ללמוד את "שער הבטחון". והנה באותו שבוע, ביום שישי בהיר, השכמתי לתפילת שחרית כדי להתחיל את ההכנות לשבת קודש, אך כשיצאתי לקניות גיליתי שיש לי בכיסי שטר של 50 שקלים בסה"כ. אבל המשכתי לצעוד לחנות הבשר, בתקווה שהבשר לא יעלה יותר מהסכום שיש בכיסי. ובאמת מחיר הבשר היה 42 ש"ח.

יצאתי מחנות הבשר, ופתאום רעייתי התקשרה לבקש שאכנס לסופר, לקנות רשימה של מוצרים לכבוד שבת קודש, נכנסתי עם 8 ש"ח בכיסי, באומרי: הית' תקצרי? חמשה שקלים שחררו את העגלה ממחסנית העגלות, שלושת השקלים

כשמזהה את המוצר, ואני עם כל הקושי, כולי דבוק בה' יתברך, ומשליך עליו את מלוא האחריות לשלם את הקנייה לכבוד שבת קודש האהובה.

כשנשארו בסה"כ כשבעה מוצרים, לפתע מצלצל מכשיר הפלאפון בכיסי, כאשר מעבר לקו נמצא איש עסקים מוצלח וממולח, ואמר לי: אני רוצה להעביר לך 400 ש"ח לכבוד שבת קודש, אני כמעט התעלפתי, אבל מהר מאוד התברר לי שהוא נמצא ברמת גן, בעוד שאני נמצא בבני ברק... אמרתי לו תודה רבה, וסיכמנו שנפגש במשך היום.

אבל אני עומד מול הקופאית ותור ארוך משתרך מאחורי, ונשאר רק מוצר אחד לסיום החשבון... והנה לפתע נכנס חבר שלי מהכולל לרשת

אם אין אני לי

שבת שלום ומבורך אחים אהובים ויקרים. פרק א' משנה י"ד: "אם אין אני לי - מי לי, וכשאני לעצמי - מה אני, ואם לא עכשיו - אימתי?"

בואו נתמקד יחד במילים הראשונות: "אם אין אני לי - מי לי."

המשנה הזו מלמדת אותנו יסוד עצום: אם אני לא אדאג לעצמי - אף אחד לא יעשה את זה במקומי.

אם אני לא אחליט להשתנות, להתחזק, להיות טוב יותר - זה לא יקרה לבד. אף אחד לא יכול לרצות בשבילי.

אנחנו חייבים להרים את עצמנו, כי הרצון הפנימי שלנו הוא הדבר שמזיז הכל.

וברגע שאנחנו מראים את הרצון הזה, אפילו

הרב יהונתן פרטוש
רב בישיבת "יגל ליבי"
וראש מדרשיית ענפים ב"ב

קטן, מיד בורא עולם עוזר לנו, פותח לנו דלתות, שולח לנו כוחות.

כמו שאומר מורינו ורבינו הרב יגאל כהן שליט"א - "תעשה צעד אחד - השם יעשה איתך קפיצה!"

אז אם יש משהו שאתה רוצה לתקן, לשפר, לבנות - תתחיל עכשיו. תאמין שיש בך את הכח, תיזום, ותראה איך בורא עולם מרים אותך גבוה.

תזכור - אם אין אתה לעצמך, אף אחד לא יוכל באמת להיות. תאמין בעצמך - ובמי שברא אותך!

שבת שלום ומבורך!

התהווה

אף פעם לא טעיתי ואם טעיתי זה היה בטעות

מצאתי עבודה! איפה? בבית קברות, איך שם? מתים עלי!

מה פטיש לא יכול לשבור וביצה כן יכולה לשבור? צום.

סרק 41 תקציר:
 אלי, טכנולוגי וזכויות הילדים פנסים לאלף את הקופים. הפוסטור סופר את ההקלטות של כובי ומתכוון חפצה שתדלק עליהם בעת שיבחרו. האקרים כצלימים לפצח את הקוד של הטקב בפחו של ג'י.

את איתנו

בית החולים.

יש לי הרגשה שכו. אני כל כך מבלבל, שקשה לי לנהג...

נראה לך שהגלוי קשור לאלי ולשרולוי?

ג'י ישן. נצא לדרך!

מעבדת המחשבים גלתה משהו על פסח המתכת! הם מזעיקים אותנו לשם במהירות.

שלוש וברכה.

הלו, הלו. פליז סייט דאון היר.

לאחר שעוררנו את הכוחות המגנטיים של השקב המתחכמים הזה, הצלחנו לפרץ את המחשב שאלי היה מחבר לפני שבטרל. לפי הנתונים שלנו המחשב ממקם באזור הלונה פארק הגדול בעיר, אולם מעל לפני השטח לא נמצא מחשב שקצה.

באזור הלונה פארק??? הרי שם נעלמו הילדים!

חשבנו על כך מיד. מפר נתקדם.

אני לא מאמין, אני לא מאמין...

במחשב שאותו פרצנו יש תוכנות המתמרות לשלט על שכל אנוש דרך השקב. מסתבר שמישהו בעל כונות זדון החזיר אותו למרו של הילד, ואנחנו חייבים למצא אותו!

הילד/ה הזוכה
 אושר אורון
 מאלעד

מי היתה אימו של שמשון הגיבור?
תשובה מפרשת חיי שרה לפידות.

נראה אותך

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי זוכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

אמריק צק וליבני יגל וליבני

שבת שלום לכל הילדים שכעת קוראים את המדור שלנו, בעצם שלכם.

הפעם בחרנו ללמוד איתכם דבר מאוד חשוב.

יגל וליבני: אתם יודעים כיצד צריך לנעול נעליים?

יגל: אנחנו בטוחים שהרבה ילדים צדיקים כמוכם יודעים, אבל תמיד טוב ללמוד ולחזור על כך:).

והנה התשובה מתוקים: נועלים קודם את נעל ימין, ואחר-כך את נעל שמאל. אחר-כך קושרים את נעל שמאל, ורק אחר-כך את נעל ימין.

ליבני: בטח גם לכם עולה השאלה, למה לא קושרים קודם את נעל ימין. נכון? והתשובה- חכמינו למדו קשירת נעליים מתפילין שקושרים אותם על יד שמאל החלשה. עוד טעם: חכמינו רוצים שנוכל להתגבר על יצר הרע הנמצא בלב שלנו, והלב נמצא בצד שמאל שלנו. אתם מבינים ילדים חכמים כמה חשוב לקיים מצוה כל כך פשוטה, שאנו עושים בכל יום ואפילו כמה פעמים...

יגל וליבני: לכן ילדים חביבים תסבירו זאת גם לאחים הקטנים שלכם, או לחברים שלכם.

בשבוע הבא בעזרת ה',

נמשיך עוד בעניין שאר סוגי הנעליים

אז כשאתם רואים שמישהו בכיתה עצוב או צריך עזרה, אל תחשבו שאתם קטנים מדי לעזור, תתקברו ותציעו עזרה בדיוק כמו מרים. אם אתם רואים שיש בעיה בבית או בבית הספר, תחשבו על פתרון חכם ותציעו אותו למבוגרים. תזכרו שמרים הייתה רק ילדה, אבל בגלל האומץ שלה משה ניצל והפך למנהיג הגדול של עם ישראל. כל מעשה טוב שאתם עושים, גם אם הוא נראה קטן, יכול להביא דברים נפלאים לעולם ולגרום לה' לשמוח.

יגל וליבני

פרשת שבוע אוזרים

פרשת שמות

בתחילת פרשת שמות, פרעה מצווה לזרוק כל תינוק עברי לנילוס. אמא של משה מחביאה אותו שלושה חודשים, ואז שמה אותו בתיבה על היאור. מרים, אחותו הגדולה, עומדת מרחוק ומשיגחה מה יקרה. בת פרעה מוציאה את התינוק, ואז מרים מתקרבת בבטחון ושואלת: "האם להביא לך אשה מינקת מהעבריות?" וכך משה חוזר לאמו!

מרים היתה ילדה קטנה, אבל היא עשתה משהו גדול מאוד. היא לא פחדה מבת פרעה החזקה והעשירה, והיא לא אמרה "אני רק ילדה קטנה, מה אני יכולה לעשות?" היא היתה אמיצה וחכמה, והצילה את אחיה הקטן.

הסיפור הזה מלמד אותנו שגם ילדים יכולים לעשות דברים חשובים, לא חייב להיות מבוגר או גדול כדי לעזור ולהציל.

ילדים יקרים, ה' רוצה שנהיה אמיצים כמו מרים ולא נפחד לעשות דברים טובים גם אם אנחנו צעירים. ה' רוצה שנהיה ערניים ונשים לב כשמישהו צריך עזרה, ושנישמתמש בחכמה שלנו כדי למצוא פתרונות. ה' רוצה שנדע שכל אחד מאיתנו, גם הילדים הכי קטנים, יכול לשנות את העולם לטובה.

מצאו 10 הצל'ים

מהו

הפסוק למסע צפורה

תשובה מחיי שרה:
"וישקל אברהם לעפרן את הקסף"

יודעים את התשובה
שלאחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

במקום שאינו רואה את הקרקע, ובגד עדיף לשמור מפני קוצים יותר מעור הרגל. אשתו התקשטה שישמור על קדושתו, והוא הכניסה ראשונה מכיוון שלא בדק אם האורחים כשרים. הלחם לא הוצע להם משום שהיה מועט, ושתי פרוסות נתן לצעיר כי הוא הלומד בבית המדרש. לבסוף ביאר כי תפילת אשתו קדמה משום שהיא מרבה לתת לעניים מזון המועיל להם מיד.

ממעשה זה אנו למדים עד כמה כל מעשה מחושב אצל גדולי וצדיקי הדור.

שבת שלום

סיפורי צדיקים

אבא חלקיה נכד חוני המעגל

אבא חלקיה, נכדו של חוני המעגל, היה האיש שאליו פנו חכמי הדור בכל פעם שהעולם נזקק לגשמים. כשנשלחו אליו שני תלמידי חכמים בשל בצורת קשה, הם לא מצאו אותו בביתו והמשיכו אל השדה, שם ראו אותו עובד בדממה, שקוע במלאכתו. הם בירכו אותו לשלום, אך הוא לא השיב

ברכות פנים, והמשיך לעבוד עד הערב. אז אסף עצים, נשא על כתף אחת את המעדר ועל השניה את גלימתו, ופנה לביתו כשכל הדרך הוא הולך יחף. רק כשהגיע למים נעל את נעליו, וכשבא לקוצים הרים את בגדיו לבל ייקרעו.

כאשר הגיע לעיר, אשתו יצאה לקראתו מקושטת, והוא הכניס אותה ראשונה לבית ורק אחר כך את האורחים. הוא עצמו התיישב לאכול בלי להזמין אותם, וחילק לחם לילדיו - לבכור פרוסה אחת ולצעיר שתיים.

לאחר מכן אמר לאשתו כי ברור לו שהחכמים באו לבקש גשמים, ולכן עליהם לעלות לעליה ולהתפלל בלי לייחס את הנס לעצמם. שניהם עמדו בפנינות שונות, והענן הראשון עלה דווקא מצד אשתו. כשהגשם ירד אמר לחכמים כי המקום ברוך הוא לא הצריך אותם אליו, אך הם ביקשו להבין את מעשיו. הוא הסביר כי בשדה היה שכיר ואינו רשאי להתבטל, גלימתו היתה שאולה ואינה מיועדת לנשיאת עצים, בנעליים אינו משתמש אלא

שמואל קוריב

נפלאות הבריאה

מהנדסים קטנים

הארנבים בונים מחילות עמוקות ומסתעפות, עם חדרים שונים למנוחה, למסתור ולגידול גורים. הם מהנדסים טבעיים של ממש. הארנב מקפיד על ניקיון מופלג - הוא מנקה את פרוותו מספר פעמים ביום כדי לשמור על חום הגוף ועל בריאות העור.

הארנבים מתקשרים זה עם זה באמצעות תנועות גוף עדינות, נקישות רגליים וסימנים שקטים.

הארנב מלמד אותנו שהחזקה אינה תמיד רעה וכה, אלא תשומת לב, עדינות ויכולת לקלוט את העולם ברגישות מיוחדת.

הארנב

עדין, מהיר ומלא

חכמה טבעית

אלופי הישרדות

הארנב נראה רך ושבירי, אך הוא אחד היצורים הבקיאים ביותר בהישרדות.

יש לו עיניים רחבות המאפשרות לו לראות כמעט ב-360 מעלות.

שמיעתו מצוינת, ואוזניו הארוכות פועלות כמו אנטנות שמגלות סכנות עוד לפני שהן מגיעות.

הם בעלי רגליים אחוריות חזקות שמאפשרות להם בריחה מהירה בקפיצות ארוכות במיוחד.

הוא לא אכל היום כלום.

לא כי הוא אשחק
פשוט הצלחת שלו ריקה

היו שותפים
בחסד <<<

03-8000-770

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

כ-800
משפחות
מקבלות
מצרכי מזון

ארוחות
צהריים חמות

כ-200
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

'המסעדה'
פתוחה מידי יום

מרכז תינוקות
מטרנות ומוצרים
חינוניים לתינוקות

סמינרי קירוב
שבתות חיזוק
לקרוב רחוקים

המסעדה
סיוע בארוחות
לנזקקים

24 שעות
קו הלכה
ושיעורים בטלפון

180 אברכים
לימוד תורה בכלל

שידורים חיים
ליזכור הרבים בכל
רשתות המדיה

"יגל ליבי"
ישיבה לבעלי
תשובה

מחסן החסד
חלוקת סלי מזון

מדרשויות לנוער
מסגרות חיזוק

ביחד מאירים את העולם

רוצים להיות שותפים? חייגו <<<

03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

נר תמיד

לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

לעילוי נשמת
עפיה בת יוסף ורבקה הלל

לעילוי נשמת
עזיזה בת שמחה נעמן

לעילוי נשמת
מנחם בן בלומה אידל